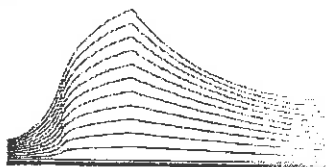

7.92 + 0105

Kopie
art. 792 GW
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

4112

Q

Repertoriumnummer 2014 / 8853
Datum van uitspraak 28 -10- 2014
Rolnummer 2010/AR/2200

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Brussel

Arrest

1^e kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op 30 -10- 2014
Niet te registreren <i>sh</i> D'HOOGHE K.

COVER 01-00000040150-0001-0013-01-01-1

INZAKE VAN :

De heer **Eric VERBEECK**, wonende te 3600 GENK, Duinenlaan 9B,
appellant tegen een vonnis uitgesproken door de rechtbank van
eerste aanleg te Brussel van 11 maart 2010,
vertegenwoordigd door Meester L. DE GROOTE loco Meester Eline
TRITSMANS, advocaat te 1000 BRUSSEL, Louizalaan 65,

TEGEN :

De V.Z.W. **VERENIGING VAN DE RAAD VOOR DE
JOURNALISTIEK**, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te
geïntimeerde, vertegenwoordigd door Meester Eric VAN DER
MUSSELE, advocaat te 2000 ANTWERPEN, Stoopstraat 1 bus 10,

28-10-2014

Gelet op de procedurestukken buiten deze reeds vermeld in het tussenarrest
van 5 november 2013:

- de syntheseconclusie van appellant neergelegd ter griffie op 23 april 2014;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde neergelegd ter griffie op 15 en 19 mei 2014.

Gehoord de advocaten van partijen ter openbare terechtzitting van 23 juni
2014 en gelet op de stukken die zij neerlegden.

Het tussenarrest van 5 november 2013 verder uitwerkend.

I. Voorwerp van de vorderingen en de relevante feiten.

1.1. Het voorwerp van de vorderingen en de relevante feiten werden reeds weergegeven in het tussenarrest van 5 november 2013 in punten I en II.

Desbetreffend wordt hiernaar verwezen.

1.2. In gezegd tussenarrest werd verder (1) het hoger beroep ontvankelijk verklaard, (2) de vordering van appellant ingesteld bij toepassing van artikel 19, alinea 2 Ger. W. gegrond verklaard, (3) aan geïntimeerde bij wijze van voorlopige maatregel bevolen de "beslissing" van 9 juli 2009 m.b.t. de klacht van mevrouw Wuyts tegen appellant neer te leggen op de griffie van het hof van beroep teneinde er te worden gevoegd aan het proceduredossier gekend onder het A.R. nummer 2010/AR/2200, dit binnen de 8 dagen na kennisgeving aan partijen van die beslissing op straffe van een dwangsom van 100 euro per dag met een maximum van 12.500 euro en (4) de beslissing over de gerechtskosten aangehouden.

28-10-2014

De beslissing van 9 juli 2009 werd ter uitvoering van voornoemd tussenarrest neergelegd en partijen hebben zich desbetreffend kunnen verdedigen door neerlegging van bijkomende conclusies volgens een overeengekomen conclusiekalender.

1.3. Na de neerlegging van voornoemd stuk vraagt appellant (1) te zeggen voor recht dat geïntimeerde onbevoegd is om uitspraak te doen over de litigieuze klacht, (2) te zeggen voor recht dat de beslissing van 9 juli 2009 inzake hemzelf nietig is, (3) geïntimeerde verbod op te leggen om de publicatie van de beslissing van 9 juli 2009 op enige wijze te doen of mede te bewerkstelligen op de website van de Raad voor de Journalistiek, in het tijdschrift "De Journalist" of via enig ander medium onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 euro per overtreding van dat verbod, (4) geïntimeerde definitief verbod op te leggen om verder uitspraak te doen over de klacht van Rita WUYTS onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 euro per overtreding van dat verbod en (5) geïntimeerde verbod op te leggen m.b.t. de klacht van Rita WUYTS enige publicatie te doen of mede te bewerkstelligen op de website van de Raad van Journalistiek, in het tijdschrift "De Journalist" of via enig ander medium onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 euro per overtreding van dat verbod.

Geïntimeerde vraagt het hoger beroep en de vorderingen – zoals uitgebreid – ongegrond te verklaren.

II. Bespreking.

2.1. Geïntimeerde betwist vooreerst dat zij op 9 juli 2009 een "beslissing" zou hebben genomen.

In haar stelling gaat het om het uiten van een mening en dergelijke uitingen worden geacht vrij te zijn.

Dit wordt ten stelligste ontkend door appellant.

2.2. Het EVRM waarborgt de vrijheid van meningsuiting in artikel 10 dat als volgt luidt:

"Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen. Dit artikel belet niet dat de Staten radio – omroep – , bioscoop – of televisieondernemingen kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen."

28 -10- 2014

Het Europees Hof en zijn instellingen hebben steeds benadrukt dat de vrijheid van expressie en informatie een fundamentele pijler vormt voor een democratische rechtsstaat.

Die vrijheid houdt, volgens de Straatburgse instanties, ook in dat er plaats moet zijn voor inlichtingen en denkbeelden die ergeren, schokken of verwarring kunnen zaaien, zolang er maar niet wordt aangezet tot racisme, haat of geweld. Zonder botsing van ideeën is er geen pluralisme, verdraagzaamheid en openheid van geest.

De vrijheid van meningsuiting wordt aldus geplaatst in het kader van de voor de democratische samenleving kenmerkende brede maatschappelijke discussie, waarin van ieder individu wordt verwacht dat hij of zij zich op een autonome wijze een mening vormt en dit op basis van de hem ter beschikking staande informatie¹.

De vrijheid van meningsuiting slaat in beginsel niet alleen op de vrijheid om meningen te uiten, maar ook op de vrijheid om "inlichtingen" of "informatie" te verspreiden.

2.3. De in artikel 10 EVRM gewaarborgde vrijheid van meningsuiting is echter geen absoluut recht.

¹ Zie J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, p. 577 e.v., nr. 817 e.v.

Een beperking van die vrijheid is mogelijk, indien de beperking (1) voorzien is bij wet in de materiële zin, (2) steun vindt in een van de beperkingsgronden die zijn opgesomd in artikel 10.2 EVRM (= openbare orde, gezondheid, goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen) en (3) indien de beperking noodzakelijk is in een democratische samenleving. Uit de rechtspraak van het Europees Hof mag worden afgeleid dat van de drie toetsingscriteria het derde (= noodzakelijk in een democratische samenleving) het belangrijkste is². In tegenstelling tot de Belgische Grondwet³ sluit het EVRM preventieve beperkingen principieel niet uit.

2.4. Het Hof van Cassatie heeft in een aantal arresten voornoemde beginselen toegepast en dit in hierna volgende bewoordingen:

28 -10- 2014

"Een beperking van de vrijheid van meningsuiting is nodig in een democratische samenleving wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven.

Uit de beslissing van de rechter moet niet alleen blijken dat hij het recht op vrije meningsuiting heeft afgewogen tegen de andere rechten bedoeld in artikel 10.2 EVRM, zoals het recht op goede naam, maar dat de opgelegde beperking, in acht genomen de context waarin de mening werd geuit, de hoedanigheid van de partijen en de overige bijzondere omstandigheden van de zaak, beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid en pertinent is en dat door de opgelegde beperking de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel.

*De verplichting voor de rechter om bij zijn beoordeling de mening te plaatsen in de context waarin deze wordt geuit, houdt in dat wanneer bewoordingen meerdere betekenissen kunnen hebben die betekenis in aanmerking moet worden genomen die volgt uit de inhoud en de context van de publicatie en waaromtrent diegene die aan de hand van deze publicatie een maatschappelijk debat wil aangaan, geen onduidelijkheid laat bestaan."*⁴

² D. VOORHOOF, "De vrijheid van expressie en informatie en de rechtspraak van de ECRM en het EHRM betreffende artikel 10 EVRM (1958 – 1994)", Mediaform 1994, p. 117 e.v.

³ Artikel 19 G.W. waarborgt de vrijheid van meningsuiting op alle gebieden, behoudens bestraffing van de misdrijven die ter gelegenheid van het gebruikmaken van die vrijheid worden gepleegd, en verbiedt derhalve principieel de overheid de uitoefening van die vrijheid te onderwerpen aan een preventieve controle op de meningsuiting.

⁴ Cass. 12 januari 2012, www.cass.be.

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de vrijheid van meningsuiting één van de essentiële grondslagen van elke democratische samenleving uitmaakt. Zij geldt voor alle soorten inlichtingen of denkbeelden en niet alleen voor de intellectuele auteur van de uitdrukking zelf maar ook voor eenieder die, op de een of andere manier, rechtstreeks of onrechtstreeks bijdraagt tot de verspreiding van de beschermde boodschap. Zij is een grondbeginsel en de mogelijke uitzonderingen of de redenen om die vrijheid te beperken, moeten op beperkende wijze worden uitgelegd, zelfs wanneer daardoor andermans rechten in het gedrang komen⁵.

Het is bovendien niet de taak van de rechter om in de plaats van journalisten te beslissen hoe deze verslag moeten uitbrengen. Zij mogen een polemische, méér nog, een agressieve toon aanslaan en zelfs een denigrerend, méér nog beledigend taalgebruik aanwenden, wat beschermd wordt door voornoemde wetsbepalingen. Het gebruik van dergelijke bewoordingen verantwoordt op zich de beperking niet van de vrijheid van meningsuiting van degene die ze in de mond neemt.

28-10-2014

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat om de voorhanden zijnde belangen te beoordelen, er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de weergave van objectieve feiten en het geven van waardeoordelen, aangezien de eerstgenoemde wel maar de laatstgenoemde niet op hun juistheid kunnen beoordeeld worden.

2.5. De bestreden "beslissing" van 9 juli 2009 bestaat uit volgende onderdelen:

- een samenvatting van de feiten en een weergave van de standpunten van partijen waaruit blijkt dat volgens mevrouw WUYTS appellant haar voortdurend zou lastig vallen en meermaals via een honderdtal artikels onterecht zou beschuldigd hebben van fraude, oplichting en dierenmishandeling zonder daarvan over enig concreet bewijs te beschikken;
- een onderzoek van de middelen opgeworpen door partijen waarbij de Raad van Journalistiek uitvoerig motiveert waarom hij zich bevoegd acht en waarom er geen sprake is van enige afhankelijkheid of partijdigheid;
- een conclusie waarin de Raad van Journalistiek vaststelt dat appellant beroepsethische inbreuken heeft begaan op de Code voor de Journalistiek meer bepaald op artikel 2 (= de feiten moeten onpartijdig verzameld en weergegeven worden), artikel 3 (= het onderscheid tussen

⁵ Cass. 23 mei 2011, www.cass.be.

de weergave van de feiten en de commentaren moet duidelijk merkbaar zijn) en artikel 5 (= de uitgevers, de hoofdredacteurs en de journalisten moeten de individuele waardigheid en de privacy respecteren; zij moeten iedere ongeoorloofde inmenging in persoonlijke pijn en smart vermijden, tenzij overwegingen i.v.m. de persvrijheid dit noodzakelijk maken, wat hier niet het geval is);

- een eindconclusie waarin de klacht van mevrouw WUYTS gegrond wordt verklaard.

Uit de statuten van de VZW Raad voor de Journalistiek kan verder afgeleid worden dat zij *uitspraak doet over een journalistieke handelwijze en die toetst aan de regels van de beroepsethiek die neergeschreven zijn in een aantal ethische codes* en verder dat deze Raad *enkel een opinie geeft en dus geen sancties kan opleggen of schadevergoeding toekennen*⁶.

28-10-2014

2.6. De Raad voor de Journalistiek heeft derhalve als taak om de journalistieke beroepsethiek te behartigen en te verdedigen en beroepsethische richtlijnen te formuleren voor de journalistieke praktijk – zoals geformuleerd overigens in artikel 3 van haar statuten – en dit op informatieve wijze.

Een dergelijk "platform" beoogt een goede journalistiek. In die context beantwoordt een beperking van de vrijheid van meningsuiting van de Raad niet aan een dwingende sociale noodwendigheid, zelfs indien de goede naam van appellant (nog) in het gedrang zou kunnen komen.

De Raad van Europa – waarbinnen het EVRM tot stand kwam – heeft er steeds op aangedrongen dat de journalistieke sector een systeem van zelfregulering tot stand zou brengen om zijn eigen ethiek te verwoorden en na te komen. In die zin heeft de Parlementaire Assemblee van de Raad op 25 juni 2008 een resolutie⁷ aanvaard waarin onder punt 8.25 en 8.26 werd bepaald (vrij vertaald):

"8.25

Er moet een systeem komen van media zelfregulering inbegrepen het recht van reactie en correctie of van vrijwillige verontschuldiging van een journalist. Media moeten hun eigen organen voor zelfregulering opzetten, zoals een klachtencommissie en ombudsdiensten, en beslissingen van zulke organen moeten opvolging krijgen. De maatregelen moeten door de rechtbanken wettelijk erkend worden.

⁶ Zie Vijf jaar Raad, Een balans, p. 8 e.v.

⁷ Deze resolutie werd aanvaard onder de titel "Indicators for media in a democracy"

8.26.

Journalisten moeten hun eigen professionele codes en gedragsregels opmaken die moeten toegepast worden..."

Eerder op 1 juli 1993 heeft diezelfde Assemblee ook al een resolutie⁸ aangenomen waarin duidelijk gesteld werd dat *er zelfregulerende instellingen moeten worden opgericht, bestaande uit uitgevers, journalisten, verenigingen en mediagebruikers, experts uit de academische wereld en rechters die verantwoordelijk moeten zijn voor de verspreiding van resoluties over het respect voor de ethische regels in de journalistiek.*

Een en ander wordt bovendien onderlijnd door Prof D. VOORHOOF – hoogleraar mediarecht en – ethiek aan de RUG - die n.a.v. het vijfjarig bestaan van de Raad voor Journalistiek o.a. stelde dat *het feit dat, op een paar uitzonderingen na, de journalist en/of een vertegenwoordiger van het betrokken medium telkens op de hoorzittingen zijn verschenen, wijst op de aanvaarding binnen de sector van de Raad als forum voor debat omtrent vragen en klachten i.v.m. de journalistieke beroepsethiek* en verder nog dat *een aantal recente arresten van het Europees Mensenrechtenhof bewijst dat recht en journalistieke ethiek niet helemaal samenvallen en dat bijgevolg deze arresten juist nog meer de nood aan een eigen journalistieke invulling van de beroepsethiek legitimeren.*

De door appellant bestreden "beslissing" valt bijgevolg onder het recht op vrije meningsuiting en in de hier voren geschetste concrete context en omstandigheden is er geen aanleiding tot een inperking ervan. Het gaat om een opinie/mening over de handelwijze van een journalist in de uitoefening van zijn beroep waarbij uitgegaan wordt van objectieve feiten – die kunnen getoetst worden – en rekening wordt gehouden met de bestaande deontologische normen.

De Raad voor de Journalistiek voelt geen "oordeel" – zoals voorgehouden door appellant – gezien dit veronderstelt dat de Raad sancties zou opleggen wat in deze niet het geval is.

Uit het document van 9 juli 2009 blijkt enkel dat de Raad voor de Journalistiek van mening is dat rekening houdende met de concrete omstandigheden appellant – als journalist – een aantal journalistieke beginselen vervat in de Code zou miskend hebben, zonder meer.

⁸ Deze resolutie werd aanvaard onder de titel "Ethics of journalism".

2.7. Als antwoord op de tegenargumenten van appellant kan verder nog het volgende gesteld worden.

Reeds hoger werd uiteengezet dat de Raad voor Journalistiek enkel haar mening heeft geuit – d.m.v. de bestreden beslissing - over de beroepsethische houding van appellant in een zaak n.a.v. een klacht ingediend door mevrouw WUYTS.

De Raad voor de Journalistiek is op een gemotiveerde wijze de mening toegedaan dat deze klacht gegrond was.

Hierbij werden geen sancties opgelegd of schadevergoeding toegekend zodat het in deze niet gaat om *een procedure tot vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen* zoals voorzien in artikel 6 EVRM.

De zienswijze zoals geuit op 9 juli 2009 vloeit voort uit het recht op vrije meningsuiting dat zowel op nationaal als op Europees niveau gewaarborgd wordt. Het uitoefenen van dat recht kan derhalve op zich geen fout uitmaken. Ten onrechte stelt appellant immers in dat verband dat *de Raad voor Journalistiek zich onrechtmatig de macht zou toe – eigenen om na een tuchtprocedure een beslissing te nemen waarbij een sanctie wordt opgelegd die vervolgens wordt bekend gemaakt.*

Uit het tussenarrest van 5 november 2013 kunnen geen rechten geput worden die er niet in zijn vervat. Appellant vroeg aanvankelijk de neerlegging van de “beslissing” van 9 juli 2009 waarop het hof is ingegaan, zonder meer⁹. Zonder kennisname van dat stuk kon het hof immers niet oordelen of mogelijke rechten van appellant werden geschonden zoals door hem voorgehouden.

Het feit dat appellant geen “beroepsjournalist” is en geen lid zou zijn van de journalistenvereniging VVJ – wat overigens in twijfel wordt getrokken door de Raad voor Journalistiek – is niet relevant. De Raad beschikt over een fundamenteel recht haar mening weer te geven over de journalistieke kwaliteit van de artikels die van de hand zijn van appellant en door hem verspreid worden. Het feit dat de Raad niet bij wet is opgericht is evenmin relevant. Eenieder heeft het recht zich te verenigen – wat eveneens een fundamenteel recht uitmaakt – en de leden van een vereniging genieten evenzeer van een recht op vrije meningsuiting.

⁹ Het woord beslissing werd overigens nadrukkelijk tussen aanhalingstekens geplaatst omdat de inhoud van dat stuk niet gekend was.

Indien een mening niet kan verspreid worden zou dit impliciet een onregelmatige inperking inhouden van het recht op vrije meningsuiting. De verspreiding van deze mening valt bijgevolg ook onder dit fundamenteel recht. Artikel 10 EVRM beschermt immers niet alleen de inhoud van de uitgedrukte denkbeelden en inlichtingen maar ook de wijze waarop zij worden uitgedrukt.

Het feit dat geïntimeerde aanvankelijk weigerde om die zogenaamde "beslissing" van 9 juli 2009 mede te delen en te verspreiden, vloeide enkel voort uit de beslissing van de kort gedingrechter van 24 juni 2009 waarin aan geïntimeerde *het verbod werd opgelegd om enige publicatie te doen of mede te bewerkstelligen op de website van de Raad voor de Journalistiek, in het tijdschrift De Journalist of op enige andere wijze over de klacht ingediend door mevrouw Rita Wuyts tegen huidige appellant op straffe van betaling van een dwangsom van 5.000 euro per overtreding van het verbod met een maximum van 50.000 euro dit alles tot er een beslissing ten gronde werd genomen en voor zover huidige appellant binnen de maand na betekening van de beschikking een vordering ten gronde zou ingesteld hebben*. Aan de houding van geïntimeerde kan geen andere betekenis worden gegeven dan deze die past in de concrete omstandigheden.

Totaal ten overvloede wordt m.b.t. de beschikking van 24 juni 2009 opgemerkt dat deze aanleiding heeft gegeven tot een uitvoerig debat in de rechtsleer waarbij o.a. het volgende standpunt wordt ingenomen:

*"De beschikking is voor meerdere redenen uiterst bekritiseerbaar. Zoals D. Voorhoof terecht opmerkt, gaat de rechter wel zeer gemakkelijk voorbij aan het feit dat een oordeel van een zelfregulerend orgaan geen mening zou betreffen. De kort gedingrechter laat hierdoor uitschijnen dat de Raad voor Journalistiek wel bevoegd zou zijn om te oordelen over journalistieke handelingen, maar niet om zijn oordeel publiekelijk bekend te maken. De flagrante schending van het recht op vrije meningsuiting, het gemak waarmee een rechter voorbij gaat aan het grondwettelijk verbod van preventieve maatregelen onder het mom van het mogelijk "stigmatiserende" effect en de gevolgen voor de reputatie van de journalist is ronduit disproportioneel."*¹⁰

Gelet op het belang van de vrijheid van meningsuiting voor de democratische samenleving is de grootste omzichtigheid geboden bij het opleggen van beperkingen aan die vrijheid.

¹⁰ E. WERKERS, De omgang van de pers met gebruikersinhouden: "de bluts met de buli"?, Auteurs en Media, 2010/1, p. 19 e.v.

Appellant toont niet aan dat de uiting door geïntimeerde van haar opinie over hem aangaande zijn wijze van optreden als journalist in het licht van de beginselen vervat in de Code van Journalistieke, die gebaseerd is op haar fundamenteel recht op vrije meningsuiting, omwille van een dwingende sociale noodwendigheid zou mogen/moeten ingeperkt worden.

In acht genomen het belang dat de Raad van Journalistiek vertegenwoordigt in de mediawereld voor wat de naleving van de beroepsethiek van journalisten betreft en de druk die er bestaat vanuit Europees niveau om desbetreffend zelfregulerend op te treden zou een beperking van het recht van meningsuiting van diezelfde Raad niet evenredig zijn met het beoogde doel.

Indien appellant in de zaak Wuyts een absoluut recht op vrije meningsuiting proclameert – dat hij ten volle heeft kunnen uitoefenen via zijn eigen herhaalde publicaties - kan geïntimeerde zich evenzeer beroepen op datzelfde fundamenteel recht om voormelde opinie te formuleren en te verspreiden.

28-10-2014

Het feit dat appellant bij beschikking van de raadkamer van 5 februari 2010 buiten vervolging werd gesteld wat bevestigd werd bij arrest van de K.I. van 23 september 2010 heeft geen uitstaans met huidig debat. In voornoemde procedures werd geoordeeld over een klacht ingediend door o.a. mevrouw WUYTS betreffende strafrechtelijke inbreuken (= laster, belaging en lasterlijke aangifte) – zoals omschreven in het Strafwetboek - die appellant zou hebben gepleegd.

2.8. De vordering van appellant – zoals gesteld in zijn laatste conclusie – is ongegrond.

Alle overige door partijen ingeroepen middelen zijn niet terzake dienend in het licht van wat voorafgaat.

2.9. Appellant vraagt een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro (= geïndexeerd basisbedrag voor vorderingen die niet in geld waardeerbaar zijn) terwijl geïntimeerde 2 x 1.200 euro (= niet geïndexeerd basisbedrag in eerste aanleg en hoger beroep) vraagt.

Het basisbedrag bedraagt in deze wel degelijk 1.320 euro en dit bedrag komt toe aan geïntimeerde als de in het gelijk gestelde partij.

Er is geen reden voorhanden om af te wijken van het basistarief.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtdoende op tegenspraak ;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart de vordering zoals gesteld in de laatste conclusie ongegrond.

Veroordeelt appellant in de kosten van beide aanleggen, begroot, in hun geheel,

- in hoofde van appellant op € 3.033,61 (125,61 dagvaarding + 82 rolrecht + 1.20 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg + 186 rolrecht + 1.320 rechtsplegingsvergoeding beroep), en
- in hoofde van geïntimeerde op € 2.640 (1.320 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg + 1.320 rechtsplegingsvergoeding beroep).

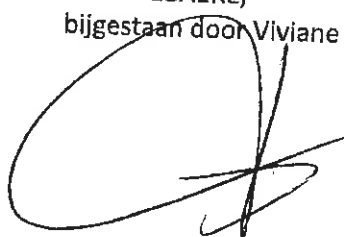
28 -10- 2014

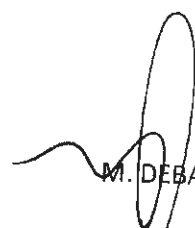
Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke
eerste kamer van het hof van beroep te Brussel, op 28 -10- 2014
waar aanwezig waren en zitting hielden :

Astrid DE PREESTER,
Evrard JANSSENS DE BISTHOVEN,
Marc DEBAERE,
bijgestaan door Viviane DE VIS,

Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.

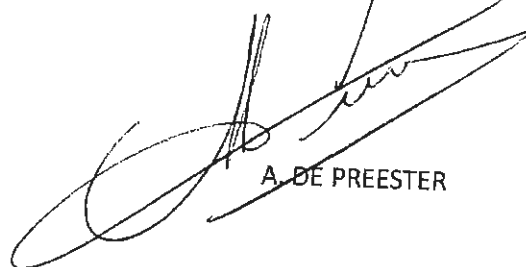
V. DE VIS

M. DEBAERE

E. JANSSENS DE BISTHOVEN

A. DE PREESTER

